

Държавно-общественъ и юридически строй на царь-Симеонова България.

I. Обща характеристика.

1. Старовремската българска държава. — Българскиятъ народъ, като политическо-социална и правна цѣлостъ, се появява на Балканския полуостровъ въ края на VII. вѣкъ. Аспарухъ или Исперихъ, единъ отъ синоветъ на Кубрата, съ една дружина (орда) отъ около 20—30 хиляди души се появява сътокъмъ брѣговетъ на Азовско и Черно морета, встъпва въ предѣлитъ на (Онглоса — Жголь — може би островъ Певки, въ устието на Дунава, а споредъ нѣкои въ единъ кжтъ на Бесарабия (Буджакъ), сетне той минава Дунава. Въ единъ походъ противъ византийската войска на императоръ Константина IV Погонатъ и, следъ една надъ нея победа, Аспарухъ налага на византийцитъ единъ формаленъ договоръ (679 г.), по силата на който Византия е била длъжна да признае за български началнитъ владения, заети отъ Испериховата дружина. Тази дружина е изиграла ролята на обединител на славянскитъ племена, заселени вече отъ два вѣка въ Мизия, Тракия и Македония, дошли тука въ разни моменти изъ своята прародина — Прикарпатието — и живѣещи разпокжсани и раздѣлени. Прочее, основателтъ на първата българска държава е билъ този Аспарухъ съ своята степна дружина, въ състава на която вѣроятно, освенъ българи, е имало и славяни, фини и други инородци, стегнати въ едно, подъ управлението и военната власть на Аспаруха.

Първата българска държава на Аспаруха се е простирила приблизително отъ устието на Дунава, отъ Черно море, на западъ до къмъ — Тимокъ, на югъ до Балкана. За столица, следъ временния аулъ въ Преславецъ за постояненъ станъ (лагерь) — аулъ е била избрана Плиска при днешното село Абоба. Класическата земя, на която е станало заселването на славянитъ въ продължение на 2—3 вѣка въ полуострова, бѣше по-рано преживѣвала както културитъ на най-старитъ народи на полуострова, каквито били тракийци и илири, тъй сжщо и нашествията на много варварски народи, между които готи, хуни, авари и др. Предшествуващитъ тѣзи нашествия римски завоевания и колонизации въ всѣки случай били оставили много дълбоки следи отъ висока вещественна култура (пжтища, станции и храмове, бани, рудища, градища и пр.).

Въ основата на българската държава лѣга, така да се каже, славянскиятъ елементъ. Макарь и раздѣлени на многобройни малки княжества, жупи и родове, свързани въ племена, славянитъ въ всички части на полуострова вече проявявали единъ животъ съ доста засилена земледѣлческа и скотовъдна култура, тѣ имали своитъ демократически уредби, своитъ жупи, (въ военно време — воеводства), своитъ старей (старости), князе и челници на племената. Когато трѣбвало да поведатъ нѣкой походъ за защита отъ какво и да било нападение, тѣ си избирали воевода. Макарь и единни по езикъ, по държавно-правни обичаи, по култура, славянскитъ племена живѣели разединено и не успѣли да се проявятъ въ една държава — обстоятелство,